

ขั้น ๕

พระราชสุทธินามมงคล

P10004

ขั้น ๕ คือ รูปขั้น เวทนาขั้น สัญญาขั้น สังขารขั้น วิญญาณขั้น ในตัวเรานี้ เพื่อสมาทานพระกรรมฐานขณิกสมาธิ เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าเป็นต้น ในเบื้องต้นของกรรมฐานจึงเรียกว่า สมาทานตลอดชีวิต ยึดเหนี่ยวคุณพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เป็นรูปฉบับ สมาทานแปลว่า สมาทานขอรับขั้น ๕ รูป นาม เป็นอารมณ์ของข้าพเจ้า ขอให้อารมณ์ กรรมฐานข้าพเจ้าเจริญด้วยขณิกสมาธิ มีสมาธิภาวนา เกิดพระกรรมฐาน ขอให้ร่างกาย นาม กายในจิต ให้ชีวิตอยู่แจ่มชัด สามารถรู้เหตุการณ์ในตัวเองได้ คือ สมาทานพระกรรมฐาน ได้ผล ขอให้สร้างกุศลให้ถูกจุดมุ่งหมายอันนั้น

ญาติโยม พุทธบริษัท มาเจริญกรรมฐาน ก็คือมารับขั้นไปปฏิบัติ ขั้น ๕ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ทำให้แจ้งในขั้น ไม่ใช้รับขั้น ๕ เพื่อผีเจ้าเข้าทรง ที่โยมไป รับขั้นแบบนั้นมา คงไม่ใช่ผีมาเข้า เอาเจ้ามาทรง แต่ต้องการให้แจ้งในรูปธรรม ให้แจ้งใน ขั้น ๕ สรุปลแล้ว ๒ แจ้งโดยรูปธรรม ให้แจ้งในขั้น ๕ สรุปลแล้ว ๒ แจ้งโดยรูปธรรม นามธรรม ตลอดชีวิต ชีวิตของข้าพเจ้าจะได้แจ่มชัดด้วยปัญญา

ปัญญา แปลว่า ความรับรู้ในขั้น รูปขั้น เวทนาขั้น ขอให้ข้าพเจ้ารู้แจ้งของจริง ทั้ง รูปขั้น เวทนาขั้น สัญญาขั้น สัญญา จำได้หมายรู้ คือ สัญญา ข้าพเจ้าอย่าให้มีสติพื้น เพื่อนแต่ประการใด ขอให้ข้าพเจ้าเข้าสู่ในจุดหมายอันญาณอันวิเศษของข้าพเจ้า ในขั้น เหล่านั้น เรียกว่า สังขาร ขั้น สังขารปรุงแต่ง ขอให้ข้าพเจ้าทราบของจริงในญาณนี้ เรียกว่า ธรรมวิเศษ ปรุงแต่งวิญญาณขั้น ขอให้ข้าพเจ้ามีวิญญาณอยู่ในสฤติ ญาณ แปลว่า รู้ ขอให้ข้าพเจ้าซึ่งในปัญญา อย่าให้ชีวิตจิตใจของข้าพเจ้าที่มีลมหายใจอยู่ ณ บัดนี้ ลมหายใจ ของข้าพเจ้าอยู่ด้วยกรรมฐาน หายใจเข้าข้าพเจ้าก็รู้ หายใจออกข้าพเจ้าก็ต้องรู้ อย่างนี้เป็น ต้น

บางคนมาบอกว่า หลวงพ่อ จะรับขั้น ๕ บอกดีแล้ว ไปทำขั้นให้มันแจ่ม ไปรับขั้น กับใคร รับขั้นกับแม่คนนั้น เจ้าแม่ เจ้าแม่ชื่อนั้นแล้ว เจ้าแม่เขาให้ขั้นมาปฏิบัติหรือเปล่า เขาให้ฉันเข้าทรง เข้าทรงองค์นาราศ องค์นารายณ์ ว่าไปอย่างนั้นเขียวหรือ ผิดแบบของ พระพุทธรูป รับขั้นเห็นด้วย แต่หมายความว่า ขั้นอะไร ขั้นลงหิน หรือขั้นเงิน ชั้นทอง ขั้นนี้ คือ ขั้น ๕ รับในตัวเรา ขั้น ๕ รูปขั้น เวทนาขั้น สัญญาขั้น สังขารขั้น วิญญาณ

ขั้นนี้ ทำขั้นนี้ให้แจ้ง ให้แจ้งโดยอริยสัจ ๔ สร้างความดีในขั้นนั้น จึงจะถูกต้อง ไม่ใช่ผีเจ้าเข้าทรง ไปรับขั้นจากเจ้าแม่ ใช้ได้หรือ

รับขั้นนี้สมาทานต่อหน้าพระพุทธรูป คือ ปฏิมากรรมองค์ประธานในโรงอุโบสถนี้เป็นสัญลักษณ์ ว่าในคัมภีร์ของพระพุทธรูป เช่นในวันนี้มีพระสงฆ์เป็นองค์พยานหลักฐานแจ้งชัดในขั้นของข้าพเจ้าโดยแสงสว่างด้วยปัญญาต่อไปเกิดเจ้าข้า

นี่มีความหมายอย่างนี้ ไม่ใช่หลบลูหลบลูตาไปสวรรค์นิพพาน ไปนั่งคุยกันแล้วจะได้อะไร รับขั้นนี้ต้องไปทำที่ขั้นของตัวเอง ไปทำรูป นาม ขั้น ๕ ให้ปรากฏชัด ขณิกสมาธิ ขอให้สมาธิของข้าพเจ้าเข้าสู่ขั้นโดยรูปธรรม นามธรรม ความสุข ความทุกข์ ความไม่แน่นอน อนิจจัง ไม่เที่ยงเป็นทุกข์ ทุกข์ หาเหตุที่ทุกข์ ได้ขณิกสมาธิ โปรดมีสมาธิยึดเหนี่ยวในขั้นเหล่านั้น ว่าเวทนาเป็นทุกข์ บังคับไม่ได้ เวทนามันมีความสุข ก็บังคับไม่ได้ เวทนาต้องเสียใจก็บังคับไม่ได้ โกรธก็บังคับไม่ได้ ต้องการให้สมาธิยึดตรงนั้นให้แม่นยำ จำไว้ให้ได้ สร้างให้ดี มีปัญญา ขั้นนั้นก็แจ้ง อ้อเวทนาขั้นนี้แจ้งแล้ว อุปาทานก็ไม่ไปยึดเหนี่ยวความเสียใจ ความโกรธแต่ประการใด จิตมันก็ไม่มียุพาทาน แสดงว่า ข้าพเจ้าทราบขั้นดีแล้ว ขั้นของข้าพเจ้าเป็นอนิจจัง ทุกข์ อนัตตา ความไม่เที่ยงแท้แน่นอน ออกมาอย่างนี้ถึงจะถูกต้องในการรับขั้น มีความหมายอย่างนั้น ไม่ใช่รับแล้วไปนั่งที่โน่น นั่งที่นี่ นั่งในถ้ำในป่าก็ไม่ได้ผล เพราะเหตุใด เพราะไม่เข้าใจเรื่องขั้น ไม่เข้าใจเรื่องเวทนา ธรรมะ แปลว่าทำความเข้าใจ เราต้องการพบธรรมะ คือต้องการเข้าใจตัวเอง เข้าใจขั้น เข้าใจรูปธรรม เข้าใจนามธรรม เข้าใจรู้จักกำหนดจดจำความดี ไม่ใช่ไปจดจำความชั่วแต่ประการใด ความชั่วมันจะออกไปเพราะขณิกสมาธิ อัปนาสมาธิเข้าสู่จุดมุ่งหมายอันนั้นแล้วสมาธิถึงจะแน่นอน สมาธิจะไม่หละหลวม สมาธิจะแน่นอน ทุกข์ก็จะเกิดขึ้นว่า อ้อนี่มันเป็นความทุกข์ มันทุกข์ไปทั้งนั้น ดีใจก็เป็นทุกข์ เสียใจก็เป็นทุกข์ มีเงินมีทองก็เป็นทุกข์ มันมีแต่ความทุกข์ ต้องพลัดพรากจากของที่รักที่พอใจด้วยกันทั้งสิ้น เป็นทุกข์ไปหมด หาความสุขไม่ได้เลย

ความสุขที่เราได้กันทุกวันนี้มันเจือปนด้วยความทุกข์ มันสุขไม่แท้ มันสุขไม่แน่นอน เราอย่าไปเอาความสุขของใครมาแล้วโยมความทุกข์ไปให้เขาเลย อย่าทำเช่นนั้น เพราะฉะนั้น เราสู้แจ้งเห็นจริง เห็นแจ้งเห็นจริง จิตใจก็แจ้งแดงแจ๋ด้วยปัญญา แสงสว่าง จิตโปร่งใส ขั้น ๕ รูป นาม ก็ชัดเจน อะไรเป็นรูป อะไรเป็นนาม มันจะชัดขึ้น ชัดแล้วจิตใจก็ปลดปล่อยทุกข์ โลภะ โทสะ โมหะ ราคะคตินา โทสะคตินา โมหะคตินา มันก็ออกไปจากจิตใจ และสันดานที่นอนเนื่องมานาน เป็นตะกอนในใจ เป็นหนามยอกในอกพอกอยู่ในใจมานานแล้ว เอาหนามออกจากอก ศรคามเทพมันปักจิต เอาชีวิตแจ่มใส ทางศรคามเทพ คือ ศีล สมาธิ

ปัญญา มันจะถอนเอาศรออกจากนินสัย สันดาน ที่มันนอนเนื่องมานานแล้ว น้ำจะใส ใจจะสะอาด จิตก็บริสุทธิ์

ถ้าเรามีเวรกรรม สร้างกรรมมา ทำกรรมฐานไม่ได้ผล กรรมมันมาซ่อนอยู่ในจิตในกมลสันดาน นึกเมื่อใดเป็นบาปเมื่อนั้น เรานึกเป็นบุญก็มีบาป เพราะเราทำบาปมาครั้งอดีตชาติ มาในชาตินี้ยังซ้ำบาปเดิมติดต่อกันเป็นชั่วนักมา ไหนเลยเล่าความดีอันนี้จะบริสุทธิ์ ทำกรรมฐานจึงไม่ได้กันมากมาย เช่น ต่ำฝักก็เป็นบาป ต่ำเมี้ยก็เป็นบาป ต่ำลูกก็เป็นบาปทั้งนั้น

ถ้าจิตใจสะอาดบริสุทธิ์จะไม่มีดำใคร จะไม่มีว่าใคร ให้เจ็บช้ำน้ำใจ มีแต่ความสุขสนุกในกรรมฐาน จิตใจและสันดานก็แจ่มชัดแก่ตัวเอง เรียกว่า **ปัจฉิตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ** รู้ได้เฉพาะตน ท่านสาธุชนทั้งหลาย กรรมฐานนี้เป็นยอดสูงสุดในพระพุทธศาสนา ถ้าใครมีเวรกรรม เจริญไม่ได้ มันร้อน ไม่แห้งแล้ว มันปวด ไม่สามารถจะทนทานต่อชั้นนี้เหล่านั้นได้

บางคนก็ไม่สามารถทนต่อเวทนา จึงกินยาตายจากโลกไปสู่สัมปรายภพ เรียกว่า ทนทุกข์เวทนาไม่ได้ การกินยา แปลว่า ตาย จาก ดับ แดกสังขารไปสู่สัมปรายภพ จะไปนรกหรือ สวรรค์ ดูตรงนั้นต่อไป นี้มีความหมายหลายอย่างนั้น ไม่ใช่หมายความว่า เรานั่งแล้วไปสวรรค์ได้เลย ทำยากไม่ใช่่ง่ายนะ ถ้าคนมีบุญแล้วมันก็ง่าย คนมีบาปทำยาก คนมีใจเป็นบาปนี้ทำกรรมฐานไม่ได้ คนที่มีบุญวาสนานี้ทำได้ง่าย ไม่ยาก อดทน ต่อสู้ ต่อชั้นของตัวเอง บอกไว้ชัดเจนแล้ว คนที่ไร้บุญวาสนาจะทำไม่ได้เลย บางคนนั่งมดขี้น ปลวกกิน นั่งไม่ได้ หันไปห้องโน้น ปลวกก็ตามไปกินในห้องโน้น แมลงสาบไม่มีเลย ไปทำบาปกรรมกับแมลงสาบที่ เคยไปปีมันมา มันโอโหสิกรรมให้มาได้กรรมฐานถึงจะได้ผล ออกมาตรงนี้ชัดเจนแล้ว ท่านทั้งหลายจะเอาอะไรเป็นหลัก จะไม่มีข้อปฏิบัติประการใดเชี่ยวชาญหรือ แต่เอาตมาเห็นใจโยมนะ ทำไม่ใช่่ง่าย คนมีบุญวาสนาไม่ต้องเชี่ยวชาญก็มา มาได้ง่าย คนที่ไร้บุญวาสนาเอาช่างไปลากเอารถไปจุด ก็มาไม่ได้ เพราะคนไร้บุญวาสนาไม่สนใจเรื่องนี้หรือจะบอกให้

คนไร้บุญวาสนามาครั้งอดีตชาติ ไม่มีนินสัยมาแต่ชาติก่อน ชาตินี้ทำยากมาก ไม่มีโอกาสที่จะมาเจริญกุศลภาวนาที่สูงที่สุดในพระพุทธศาสนาได้ ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบด้วยพระองค์เอง โดยอริยสัจ ๔ ของพระองค์นั้น พระองค์ไม่ได้มีครูอาจารย์แต่ประการใด พระองค์ไปหาเอง แสวงหาโมกขธรรมอยู่ถึง ๖ ปี แล้วพระองค์เอาความดี ๖ ปี เอามาเผยแผ่พระพุทธศาสนาถึง ๔๕ ปี มีพระชนมพรรษา ๘๐ พระพรรษา เสด็จดับขันธเข้าสู่ปรินิพพาน ท่านทั้งหลายที่เป็นพระสงฆ์องค์เจ้าที่มาอยู่กับเรา เราวิจัยทุกวัน ถ้าท่านไร้บุญวาสนา ไม่ต้องพูดกันเลย ท่านไม่เอาหรือ ยัดเยียดยังงี้ก็ไม่เอา ของดีก็ไม่เอาแน่ ๆ เพราะไร้บุญขาด

วาสนา จึงไม่สนใจเรื่องนั้นแต่ประการใด ไปสนใจนอกหน้าที่หมด จะช่วยอย่างไร ช่วยไม่ได้แล้ว ช่วยคนที่ตกนรกขึ้นจากนรกก็ช่วยยาก ไม่ใช่ง่ายเลย แต่ช่วยคนที่เขามีบุญวาสนา นำส่งผลกุศลก็ช่วยถึงคราวม้วยก็ไม่มีม้วยมรณา ช่วยได้ง่าย คนที่ดีมีปัญญา ช่วยง่าย คนที่ไร้บุญขาดวาสนา เหมือนต้นไม้ไม่มีใบ ไร้ใบไร้วาสนา ช่วยยาก

คนเรานี้เหมือนกันไม่ได้ นานาจิตตัง กุศลธัมมา เกิดมา มีหูมีตา มีปาก มีฟัน ด้วยกันทั้งนั้น แต่ทำไมหนอเขาจึงไม่เหมือนกันเล่า กฎแห่งกรรมมันบอกไว้ชัดเจนว่า เขาดีไม่ได้แล้ว มันคือ เราก็ก่อกำกันชะทีนะ สงสารเหลือเกิน ไม่ใช่เกลียด น่าสงสาร น่าเวทนายิ่งนัก คนที่ไร้เหตุผล นี่เราสงสารเขาเหลือเกิน เมื่อก่อนนี้ อาตมาโกรธพระไม่เอาไหน เตี้ยนี้เล็ก โกรธแล้วสงสารเหลือเกินพระคุณเจ้า เขาจะข้ามโสมสงสารไม่พ้น เขาจะกลับไปอบาย นรกเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ตามเดิมของเขา เขาไม่มีโอกาสจะเงยหน้าอัปาทได้อีกต่อไปแล้ว เขาจะมีแต่ความทุกข์ จะมีความสุขก็น้อยนัก ความทุกข์ตั้ง ๘๐% ความสุขเพียง ๒๐% เท่านั้น

ชีวิตกรรมฐานคือ หน้าที่และการงานอยู่ในขั้น ๕ ท่านรับขั้น ๕ ไปพิจารณา ศึกษา ขั้นให้แจ้งชัดตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป หน้าที่แรกอย่าให้เป็นหน้าที่สุดท้าย มันจะเสียเวลา อายุเราจะมากขึ้นไม่มีที่พึ่งทางใจ อยากจะร้องไห้ทางน้ำตาหรือจะร้องไห้ทางเหงื่อออก ฉะนั้นโปรดรีบเหงื่อออกซะแต่บัดนี้ อย่าให้เหงื่อออกตอนแก่มันแย่งทิ้ง เหงื่อออกทางลูกตาดำหน้า เวทนา เป็นอัมพาต อ่อนระโหยโรยรา นอนคราง นอนครวญ ตลอดโดยกายหาที่พึ่งไม่ได้ซะแล้วหรือ อย่าหมายความว่าจะไปพึ่งลูกหลาน อย่าไปหมายความว่าจะไปพึ่งคนอื่นเขา ดีความหมายให้ชัดและให้แจ้งคือ พึ่งตัวเอง ตัวเองเท่านั้นเป็นที่พึ่งของตนได้ เราดูคนมานานแล้วเราก็ไม่ว่า เขาแค่นั้นเอง **ชาติตะกั่วก็เป็นทองคำไม่ได้ ชาติทองคำก็เป็นตะกั่วไม่ได้** ก็แน่นอนจริง ๆ อย่าลืมน้ำทองคำมันสู้ไฟนะ ไม่ใหญ่มันสู้ลม เราเอาทองเหลืองทองแดง ตะกั่ว ทองคำมาผสมกันเข้า ใส่ภาชนะเข้า เอาน้ำกรดเทลงไปให้หมด น้ำกรดจะกัดไอพวกนั้นละลายเป็นเถาถ่าน แต่ทองคำจะอยู่ในใสสะอาดปราศจากมลทิน นี่ความดีใช่หรือไม่

ท่านสาธุชนทั้งหลาย โปรดทราบข้อนี้เป็นข้อหมายที่ท่านมาปฏิบัติกันนี้นะ ท่านมีบุญแน่นอน ถ้าไร้บุญวาสนาไปเชิญมาไม่ได้แน่ ไม่สนแน่ ๆ ฉันไม่ว่าง หลวงพ่อคะ ไม่ว่างนั้นและไม่ว่าง ถ้าเราวางตั้งใจ ตั้งใจสร้างความดีมีสุข ไม่มีทุกข์แล้วเชิญได้ทุกเวลา เราจึงไม่ต้องออกไปโฆษณาออกทีวี ประกาศว่าบวชชีพราหมณ์ มานั่งกรรมฐานไม่เคยมีประกาศ มีแต่โทรเข้ามาเต็มหมด หลวงพ่อ น้ำท่วมใหม่ จะมาปฏิบัติ น้ำท่วมหรือเปลา่ ถ้ามกัณมาวันหนึ่งหลายร้อยครั้ง น้ำไม่ท่วม เชิญมาได้ทุกเวลา ยินดีต้อนรับคนดี อปรีหานิยธรรม บอกไว้ชัดผู้ใดมีบุญเชิญมาได้ จตุรทิศทั้ง ๔ จาตุรงค์สันนิบาตเชิญมาได้ทุกเวลา ถ้าคนไร้บุญวาสนาก็

อย่ามาเลย ผู้มีบุญมาแล้วก็ขอให้มีความสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป ผู้ไร้บุญจะมาได้หรือประการใด ผู้มีความสุขโปรดได้มาเถิด ขอให้ท่านมีความสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป มีความเจริญรุ่งเรืองสู่สถานการณ์ของท่านต่อไป นี่เราอธิบายจิตอย่างนี้ ใครมีบุญมาเอง ใครไร้บุญวาสนาไม่ต้องเชิญ ไม่ต้องชวน

ขอให้ผู้มีบุญวาสนากลับไปมีความสุขความเจริญยิ่ง ๆ ต่อไป มีความหมายใจจิตใจอย่างนั้น เพราะฉะนั้น การเจริญปฏิบัตินี้ จึงไม่ต้องแค่นกัน ไม่ต้องไปบังคับกัน บังคับไม่ได้ บังคับให้เขาสร้างความดีเช่นนี้ บังคับไม่ได้ แล้วแต่ท่านมีศรัทธา มีความเชื่อในตัวเอง เชื่อว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เอาตัวรอดได้ ถ้าเชื่ออย่างนี้ใช้ได้ ถ้าเชื่อว่าทำดีไม่ได้ดีเหมือนบุญมีกรรมบังก็แล้วไป ถ้าเชื่อด้วยเหตุด้วยผลข้อเท็จจริงแล้ว คนนั้นจะยอมรับเหตุผลข้อเท็จจริงด้วยกมลสันดานของตนที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตนให้สมปรารถนาทุกประการ มีความหมายอย่างนั้น

การเจริญกรรมฐาน กิณหอย นอนหอย พุดหอย ทำความเพียรให้มากขึ้น หมายความว่าอะไร หมายความว่าอย่าคุยกันเท่านั้น แต่เราประสบการณ์กับตา หู จมูก ลิ้น กาย ปรสพมาก กำหนดได้มากจะได้ตำรามาก ถ้าเราไปอยู่ในห้องมืด มันไม่มองเห็นใครเลย มันไม่ได้ตำรา จะไม่ได้ตำราที่แท้จริงและถูกต้อง ต้องมองเห็นเรื่อย ๆ สัมผัสตาเห็นนอน อยู่เสมอ และเห็นนอนเพราะจิตอย่าไปกังวลสนเท่ห์กับที่เห็น มันจะเก็บอารมณ์ไม่ได้ เห็นนอนนี้เป็นการเก็บอารมณ์ เสียงนอนนี้เป็นการเก็บอารมณ์ เสียงนอน เขาพูด เขาดำ เก็บโดยที่ว่าไม่ไปสนใจกับเสียงนั้น เราสนใจกับขั้นที่ ๕ ที่เรารับไว้ ต้องการจะทำขั้นนี้ให้แจ้ง ทำสิ่งที่มีประโยชน์ในตัวเองเท่านั้น ไม่ต้องการจะไปแสหาความช้วนอกตัวเอง ตัวเองก็มีความสุขความช้วนเต็มเปา เต็มกระเป๋ายู่มากแล้วทำตรงนั้น อย่าไปทำที่อื่นแต่ประการใด ก็ขอฝาก พระสงฆ์องค์เณรเรานี้เป็นพระกรรมฐานทั้งหมด ไม่ใช่องค์ไหนเข้ากรรมฐาน ทำกรรมฐาน กำหนด องค์ไหนไม่ทำ ไม่เข้ากรรมฐานโดยไม่ต้องกำหนด ไม่ใช่ซะ ต้องเป็นนักกรรมฐาน ทุกองค์ ต้องมันฉันทรวมกัน พิจารณาปัจจัย ๔ เคี้ยวหนอ กลืนหนอ ให้ช้า ๆ ทุกองค์ ไม่ใช่ องค์นี้ไม่ได้เจริญก็กระซวกเข้าไป ฉันทเข้าไป ฉันทเข้าไป นั่นนะขาดพิจารณาปัจจัย ๔ นั่นจะเป็นบาปนะ

ขอให้ทั้งพระสงฆ์องค์เณรเป็นผู้ปฏิบัติทั้งหมด ถึงหากว่ายังไม่มีโอกาสถึงขนาดนั้น เราก็ฉันทพิจารณาปัจจัย ๔ เช่น ปฏิสังขยา โยนิโส ปิณฑปาตัง ปฏิเสวามิ ยังไม่พอ เวลาตกมากกำหนดช้า ๆ ตักหนอ... ตักหนอ... มาหนอ... ใส่ปากก็บอก กินหนอ... เคี้ยวหนอ... เคี้ยวหนอ... ละเอียด นี่ขั้นนี้ทำให้เราแจ้งในการรับประทานอาหาร กลืนหนอ อาหารย่อยง่าย ไม่เป็นพิษ องค์นี้เป็นนักกรรมฐาน ไม่ใช่เราองค์นี้ไม่ได้ปฏิบัติ องค์นี้ปฏิบัติ อย่ามาอยู่ด้วยกัน

อย่ามาอยู่กับเขาอะ ต้องออกไปซะ เพราะเขาปฏิบัติกันนะ อีกองค์หนึ่งไม่ปฏิบัติมันทำให้ วุ่นวาย ทำให้เสียสมณธรรม ทำให้เสียสมณเพศ ทำให้เสียการบำเพ็ญกุศลของท่าน

เพราะฉะนั้นขอประกาศในวันนี้ให้ทราบ ว่า ต้องเป็นนักปฏิบัติทุกองค์ ต้องกำหนด หมดทุกองค์นะ ไม่ใช่ว่ากูไม่ต้องกำหนด กูไม่ได้ปฏิบัติกรรมฐาน นี่รับชั้นนี้จะต้องตลอดชีวิต ต้องเป็นนักปฏิบัติหมด ห่มผ้าเป็นปริณทลให้เรียบร้อยทุกองค์ รับประทานอาหารได้มรรคผลแน่ ๆ ไม่มากก็น้อย ท่านต้องได้แน่ ๆ อย่างเช่นห่มผ้า ปฏิสังขยา โยนิโส จีวรัง ปฏิเสวามิ เป็นต้น นี่แหละคือกรรมฐาน ก็ขอให้พระสงฆ์องค์เถรเจริญกรรมฐานทุกองค์ ไม่ใช่จะต้องมารับ แล้วถึงจะไปเจริญนะ ต้องเป็นนักปฏิบัติหมดทุกองค์ ไม่งั้นมันจะอยู่ด้วยกันไม่ได้ องค์หนึ่ง ปฏิบัติ อีกองค์หนึ่งไม่ปฏิบัติอยู่ในห้องเดียวกัน อยู่ในกุฏิเดียวกัน องค์หนึ่งเดินจงกรมนั่ง กรรมฐาน องค์หนึ่งนั่งคุยกัน มันเป็นบาปหรือเป็นบุญ อย่างนี้เป็นต้น ต้องปฏิบัติเหมือนกัน หมด แล้วมันถึงจะอยู่ด้วยกันได้ น้ำกับน้ำมันจะปนกันไม่ได้ จะอยู่ด้วยกันได้อย่างไร เช่นเรา เอาน้ำมันปนน้ำไปใส่รถ รถมันจะติดไหม รถมันจะไม่ติดเลยนะ คัดเอาน้ำออกซะ น้ำมันล้วน ๆ รถจะต้องระเบิดแน่ ๆ คือติด เขาเรียกว่าน้ำมันระเบิด น้ำมันเบนซิน น้ำมันซุเปอร์เป็น ต้น มันก็ระเบิดไปได้ มันก็ติดได้ ถ้างลองเอาน้ำไปใส่สิ ปนกับน้ำมันเข้า เหมือนพระปฏิบัติ บางไม่ปฏิบัติบ้าง อยู่ด้วยกันแบบนี้รถจะไม่ติดเลย จะหมุนอย่างไรก็ไม่ติด สตาร์ทอย่างไร ไฟหมดหม้อเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์โสดกถิผลแต่ประการใด เหมือนกับคนในวัดทั้งหมด มัน วุ่นวายเพราะปฏิบัติบ้างไม่ปฏิบัติบ้าง กูอย่างงั้น มีอย่างงี้กัน ถ้าปฏิบัติเหมือนกัน ก็จะไม่ มีใครพูดเลยนะ จะไม่มีใครว่าแต่ประการใด

ปฏิบัติให้มันเหมือนกัน เดินจงกรมให้เหมือนกัน นั่งปฏิบัติให้เหมือนกัน กำหนดจิตใน การพูด การคิด การอ่าน การเขียน การเรียนวิชา ให้เหมือนกันหมด รับประทานอาหาร ใคร ไม่มีใครกล่าวร้ายป้ายสีแต่ประการใด เพราะเราเป็นนักปฏิบัติ เราปฏิบัติวิปัสสนา กรรมฐานโดยเฉพาะ ป้ายบอกว่านี่สำนักวิปัสสนากรรมฐาน มีป้ายหนึ่งบอกว่าวัดพัฒนาต้อง พัฒนาตัวเอง พัฒนาจิต มีป้ายเพียง ๒ ป้าย อีกป้ายหนึ่งบอกว่า เขตภาวนาอย่างเสียงเอ็ด อีกเขตหนึ่งบอกเขตสังฆาวาส อย่ามาขับรถในเขตนั้น อย่ามาวุ่นวายกับเขตสงฆ์ อีกเขตหนึ่ง เรียกว่า เขตภาวนากรรมฐาน สังเกตได้ผู้หญิงทั้งนั้น ญาติโยมผู้หญิง ผู้ชายอย่าเข้าไปยุ่ง ต่อไปโอกาสข้างหน้าจะจัดสัดส่วน เช่นโรงเรียน เรากำลังจะย้ายโรงเรียนไป เราทำรั้ว ทำ สวนป่าให้เรียบร้อย ผู้ชายอยู่ข้างนอกโน้น ผู้หญิงอยู่ข้างใน พระอยู่ในป่าอย่าออกมาอะ อย่า ออกมาเดินจุ่มจุ่ม ในเขตนี้คือเขตอบรม ก็ต้องวุ่นวายเป็นเรื่องธรรมดาอย่างนี้ละหนอ

ถ้าเราปฏิบัติธรรมด้วยกันแล้วจะไม่มีปัญหาเถียงกัน เพราะปฏิบัติเหมือนกัน ได้ของดี เหมือนกันแล้วก็จะไปเถียงกันทำไม แบ่งกันกินแบ่งกันใช้ จะได้ผลและเป็นแนวหน้อยไม่ใช่

ต่างคนต่างมา ฉันแล้วสลัดมือต่างคนต่างไป ไม่ใช่พระปฏิบัติ ไม่ใช่ปฏิบัติกรรมฐานแล้ว ต้อง
ขอร้อง ขอแรงให้ปฏิบัติเหมือนกันหมด ท่านจะปรากฏชัดถึงขั้น ๕ ท่านจะรู้รูปนาม ขั้น ๕
ตามความเป็นจริง ท่านจะไม่มีทะเลาะกัน จะมีแต่ความดีร่วมกัน มีแต่กุศลร่วมกันตลอด
รายการ และตอนเย็นเราจะสอบอารมณ์ให้ เวลาบรรยายนี้เป็นการสอบอารมณ์แล้ว เราจะรู้
ว่าคนไหนขัดข้อง เราจะได้พูดในจุดนั้น ถ้าสงสัยมากกว่านั้นต้องถาม เรียกว่า สอบอารมณ์
ท่านจะได้ผลทุกองค์ บางองค์ทำแล้วไม่รู้ว่าไปเหนือได้ แล้วก็ไม่ได้รับขั้น ทำไปก็นั่งสัปหงก
กันตลอด ไหนเลยเล่าจะรู้ของจริง ต้องมีครูบาอาจารย์มีการแนะนำและแนะนำ

ท่านทั้งหลายเป็นผู้นำเขาทุกองค์ เป็นสงฆ์ต้องตามดูด้วย ดูตัวเราตัวอย่างจำตัวเรา
เองนะ ทุกองค์เราเป็นผู้นำตัวเองและต้องตามไปดูที่เราทำนะมันผิดหรือถูก หมายถึงตัวเองที่
เราทำอะไรนะถูกหรือผิด ต้องตามดูตามคิด ตามดูจิตตามดูกิจกรรมและตามของตัวเอง ว่าเรา
นี่ทำผิดถูกประการใด มันจะรู้ผลงานประการใด

ถ้าท่านภิกษุสงฆ์องค์เฒ่าทุกท่านปฏิบัติเหมือนกันแล้วไม่มีใครว่าใคร พูดรู้เรื่องกัน
เข้าใจกันง่าย จะไม่มีการเถียงกันอีกต่อไป คนดีก็ไม่ชอบคนชั่วนะ คนชั่วมันก็ไม่ชอบคนดี
หรือคนละเอียดมันก็เกลียดคนหยาบ คนหยาบก็เกลียดคนละเอียด เราละเอียดด้วยกัน
ไม่ได้หรือ เราว่าอะไรก็ตามกันซะ มันก็ไม่มีขัดข้องทางเทคนิคแต่ประการใด เพราะรู้
เหมือนกัน สภาพเป็นอยู่ของชีวิตเหมือนกันอย่างนี้แหละหนอ เราเกิดมาเป็นเพื่อนกัน เพื่อน
เกิดและมาเพื่อนแก่ด้วยกัน ต่อไปก็เพื่อเจ็บด้วยกัน เจ็บและป่วยไข้ก็ต้องช่วยกันดูแล ใคร
เจ็บ ใครป่วย ใครเป็นไข้ก็ดูแลกัน จะเป็นเพื่อนกัน ก็เป็นเพื่อนที่จากโลกกันไป คือตายใน
สัมปรายภพก็มาเป็นเพื่อนทุกข์ยากลำบากด้วยกันมีเหมือนกันหมด

ญาติโยมก็เช่นเดียวกัน เป็นผู้นำเขาต้องตามดูตัวเองว่าทำถูกหรือผิดประการใด แล้ว
ก็ไปดูลูกของตัวเองด้วย ลูกดีหรือลูกชั่วประการใด ไปแก้ไขให้ทันปัจจุบัน ถ้าแก้ไขไม่ได้ ลูก
เสียหายไม่ต้องไปแก้จนโตเหมือนต้นตาล เป็นหนุ่มเป็นสาวใหญ่ แล้วก็แก้ไม่ได้ แม่ทุกคน
ไม้อ่อนบอกร่อนหัดไม้แกไปแกมันได้หรือ มันจะรัดเอา มันแก แก่เกินการเกิดแก่เกินแก้ แล้ว
จะแก้ไม่ทัน มันจะเสียกาลเวลา ไม้แก่นี่ตัดยาก มันจะหักกลางคัน ไม้อ่อนบอกร่อนหัด พอ
ตัดได้ นี้อย่างนี้เป็นต้น เพราะ ผู้เจริญกรรมฐานในจิตใจจะโน้มเอียงไปในทางดีทั้งหมด
ไม่มีโน้มเอียงไปทางอื่น จะไม่เห็นแก่ตัวเลย ผู้ที่ปฏิบัติกรรมฐานได้จะไม่เห็นแก่ตัว และจะ
ช่วยเหลือกันตลอดรายการ จะมีแต่เมตตาเหมือนกันหมด มีปรานีเหมือนกันหมด มีกรุณา
สงสารกันหมด และมีอะไรพลอยยินดีซึ่งกันและกัน มีการอนุโมทนาสาธุการด้วยกัน อุเบกขา
ภาวนา ก็บอกรู้ชัด เมตตา กรุณา อุเบกขา มุทิตา อุเบกขาก็วางเฉยในเรื่องความชั่ว ความ
ชั่วอย่า เฉย อย่าไปสร้าง ความดีก็สร้าง มันถึงจะเรียกอุเบกขา ไม่ใช่ใครทำชั่วตกทุกข์ได้

ยาก ก็เฉย ไม่ใช่อย่างนั้น เข้าใจอุเบกขาผิด อุเบกขานี้หมายความว่า เราเฉยในเรื่องที่เขาจะ
สร้างความชั่ว จะเอาชั่วมาให้เรา เฉยอย่าไปทำ อย่าเอาชั่วมาใส่ตัว มันจะพัวพัน มันจะเกิด
อกุศลกรรมในชีวิตของเราต่อไปจนชีวิตหาไม่

ขอเรียนท่านพระสงฆ์ เถรานุเถระ ขอให้ปฏิบัติให้เหมือนกันทุกองค์ ถ้าไม่เหมือนกัน
อยู่ด้วยกันไม่ได้ พิจารณาตัวเองเถิด อย่าให้ใครให้ประเสริฐเท่าตัวเอง อย่าเอาตัวขึ้นเหนือ
ลม ต้องเอาตัววางไว้โดยระเบียบ ระบบในพระธรรมวินัยนั้น จะเป็นประโยชน์แก่ท่าน
ทั้งหลายเอง ถ้าเรามาอยู่ในสำนักปฏิบัติ แต่ไม่ปฏิบัติ นี่มันเสียสำนักเขา เสียภาควิปัสสนา
กรรมฐาน เสียภาพพจน์ เสียหายมากแล้ว ถ้าจะลงความเห็น นินทาเจ้าอาวาสต่อไป ว่านี่
หรือสำนักปฏิบัติ พระของท่านอย่างนี้หรือ เราจะเสียชื่อเสียง นี่มันเป็นอย่างนี้ละ ชาวเล่า
ลืออยู่เสมอ

ขอเรียนให้ทราบไว้เพื่อแก้ไข ปรับปรุงให้ดีขึ้น แล้วเราไปเดินเป็นแถวเป็นแนวก็
สวยดี ปฏิบัติให้มันเหมือนกันหมดเลย จะแลดูเป็นแบบฉบับที่เหมือนกัน น่าเลื่อมใส น่า
ศรัทธา อย่างนี้สิ จะเป็นประโยชน์โสตถิผลมิใช่น้อย ขอเรียนถวาย ไปฉันรวมกันหน่อย แล้ว
ก็พิจารณา บางองค์ก็บ่นบอก เออ ผมไม่ได้ปฏิบัติหรอก ไม่ใช่พระปฏิบัติ ฉะนั้นอย่างไรก็ได้
ใช้ได้หรือ ต้องให้เหมือนกันนะ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ถ้าไม่เหมือนกันนะ จะเป็นพระปฏิบัติ
ได้อย่างไร ญาติโยมมาเห็นความเป็นพระปฏิบัติ เขาจึงมาขอบทำบุญวัดอัมพวันมาก นี่ต้อง
คืนไป ๔-๕ งาน เพราะสอบนักธรรมสนามหลวงเลื่อนเรื่อย เลื่อนไปตรงกับงานที่เรารับเป็น
เจ้าภาพสมเด็จพระบรมมหาราชวังไว้วันหนึ่ง เลื่อนนักธรรมมาตรงเข้าอีกแล้ว จะทำ
อย่างไร นี่เป็นเจ้าภาพวันหนึ่งทั้งกลางวัน ถวายภัตตาหารเช้าด้วย เพลดด้วย กลางคืนก็มีสวด
พระอภิธรรมแล้วก็มีผู้เป็นเจ้าของกัณฑ์เทศน์ด้วย รวมแล้ว ๘๐,๐๐๐ บาท ผมเป็นเจ้าภาพ

สำหรับญาติโยมก็ดี พระสงฆ์องค์เจ้าก็ดี ปฏิบัติให้เหมือนกันหมด ทำอะไรเป็นนัก
ปฏิบัตินะ เย็นมาก็สอบอารมณ์กันดู แล้วก็กลางวันมีเวลาดังเยอะ ก็ขอเรียนว่า เดินจงกรม
อย่างต่ำต้อง ๑ ชั่วโมง นั่งให้ได้ ๑ ชั่วโมง ให้ติดต่อกันไป ๗ วัน ท่านต้องได้
ของเยอะ ได้มากด้วย ไม่ใช่ไปนั่งคุยกัน แล้วก็ไมเคาะกุฏิคุยกัน ใช้ได้หรือ คุยกันนะเสีย
อารมณ์เลย เดินชั่วโมงนี้ได้แล้ว ชั่วโมงถัดไปเอาชั่วโมง ๑๐ นาที นั่งชั่วโมง ๑๐ นาที ค่อย ๆ
เลื่อนไป อย่าเอามาก แล้วก็เลื่อน ชั่วโมง ๒๐ ชั่วโมง ๖๐ เป็น ๒ ชั่วโมง แล้วก็นั่ง ๒ ชั่วโมง
ได้ผลแน่ ๆ พอทำเสร็จแล้ว เวลาจำกัดต้องมาฉันเพล ต้องนั่งลดลงมา ได้ไม่ได้ เพราะเวลา
มันเหลืออยู่ ๒๐ นาที อย่าให้เสียเวลาไปเปล่า ๒๐ นาที ก็นั่ง ๑๐-๒๐ นาทีก็เดิน อย่าให้
เสียเวลา เพราะอีกเดี๋ยวนะ เดี๋ยวจะไปฉันเพล เดี๋ยวจะฉันเช้า ไม่ต้องนั่ง ก็มันเสียเวลาไป
ทำไมเล่า น้อยก็ได้ ทำน้อยก็ได้ ถ้าเวลามากนั่งมาก เดินมาก เวลาน้อยเดินน้อย นั่งน้อย นี่

อยู่ตรงนี้เป็นปัญหา จงแก้ปัญหา ถ้าเวลา ๑๐ นาที ก็นั่ง เดินไม่ทันก็นั่งเอา เดินไม่ทันอย่าให้มันเสียเวลา จะทำอะไรก็กำหนด จะทำงานก็กำหนด นี่เราต้องทำงานจะหยิบก็กำหนด นี่เป็นการกระบวนฐาน ทำงานมากมีกรรมฐานมาก ทำงานน้อยมีกรรมฐานน้อย ไม่ทำเลยไม่ได้กรรมฐานเลยนะ ไม่ได้แม้แต่บ่อยเลยนะ ขอเรียนถวายพระสงฆ์องค์เจ้าตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป การทำงานนี่นะเป็นการกระบวนฐาน ตั้งสติไว้ในการแก้ปัญหา ชีวิตนี้จะแจ่มใส ชั้นที่ ๕ ก็จะแจ้งชัด รูป นาม ชั้นที่ ๕ เป็นอารมณ์ ก็เกิดผลดังได้ชี้แจงแสดงมา ณ บัดนี้

ขอให้พระเถระ และญาติโยม พุทธบริษัท กลับไปบ้านโปรดเดินจงกรม ต้องเดินก่อนนั่ง เดิน ยืนก่อน ยืนแล้วมาเดิน คือ ยืนหนอ ๕ ครั้ง ยืนแล้วก็เดินจงกรม จะเอา ๑ ชั่วโมง หรือ ๓๐ นาที ที่บ้านของโยม เดินแล้วก็นั่งตามกำหนด นั่งแล้วก็นอนพักผ่อน กำหนด พองหนอ ยุบหนอ ไปจะหลับตอนพอง หรือตอนยุบก็กำหนดต่อไป ลูกมาได้ไม่ได้ ทำงานอื่นก็เดิน เราก็เดินอยู่แล้ว เดินไปคร่ำบ่าง เดินลงไปข้างล่าง เดินไปเหนือไปได้ ก็เอาสติใส่ไว้ที่เท้าไปสิ เดินมีกำหนด ขว้างไป ซ้ายย่างไป ถ้าจะเดินเร็วหน่อย สติมันก็จะเร็วขึ้น **ช้าเพื่อไวเสียให้ได้** นี่ทำความเข้าใจธรรมะนี้ซะหน่อยนะ ถ้าไม่เข้าใจ โยมจะทำอะไรไม่ได้ผล บ่นว่าไม่มีเวลาเดินจงกรม ไม่มีเวลานั่ง ก็เดินไปเหนือมาได้ล่ะ ว่าไม่มีเวลาได้อย่างไร ก็เอาสติใส่เข้าไปตอนเดิน ตอนนั้นก็สติ ตอนนั่งกำหนดหายใจเข้าออก เอาสติใส่เข้าไป ลมหายใจเข้าออกมันหายใจอยู่แล้ว ก็เอาพองหนอ ยุบหนอเท่านี้เองทำไมได้กลับไปทั้งกรรมฐาน เลยไม่ได้อะไรเลย

สุดท้ายนี้ก็ของความเจริญรุ่งเรืองในธรรม สัมมาปฏิบัติในหน้าที่ และขอจงเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ นี้ก็คิดสิ่งหนึ่งประการใด สมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุกรูปทุกนาม ณ โอกาสบัดนี้เทอญ